

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

שמות פרק ו'

(כד) וַיִּחַפְּרוּ כָּל מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאָר מִיַּם לְשָׁתוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשָׁתוֹת מִמַּיְמֵי הַיָּאָר: (כד) וַיִּחַפְּרוּ כָּל מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאָר מִיַּם לְשָׁתוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשָׁתוֹת מִמַּיְמֵי הַיָּאָר: (כד) וַחֲפָרוּ כָּל מִצְרָאֵי סַחֲרֻנּוֹת נִהְרָא מֵיָא לְמִשְׁתֵּי אַרְי לֹא יָכְלוּ לְמִשְׁתֵּי מִמַּיָא דְנִהְרָא:

(כה) וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת יְהוָה אֶת הַיָּאָר: (כה) וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת יְהוָה אֶת הַיָּאָר: (כה) וְאַשְׁלַם שְׁבַעַת יוֹמִין בְּתַר דְּמַחָא יְיָ יַת נִהְרָא:

(כו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: (כו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: (כו) וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה עוֹל לָוֹת פְּרַעֲה וְתִימַר לִיָּה כְּדָנּוּן אָמַר יְיָ שְׁלַח יַת עַמִּי וַיִּפְלְחוּן קְדַמִּי:

(כז) וְאִם מָאן אַתָּה לְשַׁלַּח הַנְּהָ אֲנֹכִי נִגַּף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בְּצַפְרָדַיִם: (כז) וְאִם מָאן אַתָּה לְשַׁלַּח הַנְּהָ אֲנֹכִי נִגַּף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בְּצַפְרָדַיִם: (כז) וְאִם סְרִיב אַתָּה לְשַׁלַּח הָא אֲנָא מַחֲי יַת כָּל תְּחֻמְךָ בְּצַרְדַּעֲנִיָא:

(כח) וְשָׂרֵץ הַיָּאָר צַפְרָדַיִם וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ וּבַחֲדָר מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבַעֲמֻמָּה וּבַתְּנֹנְרִיָּה וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיךָ: (כח) וְשָׂרֵץ הַיָּאָר צַפְרָדַיִם וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ וּבַחֲדָר מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבַעֲמֻמָּה וּבַתְּנֹנְרִיָּה וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיךָ: (כח) וַיִּרְבִּי נִהְרָא צַרְדַּעֲנִיָא וַיִּסְקוּן וַיַּעֲלוּן בְּבֵיתְךָ וּבְאֲרוֹן בֵּית מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל עַרְסֶךָ וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבַעֲמֻמָּה וּבַתְּנֹנְרִיָּה וּבְאֲצוֹתֶיךָ:

(כט) וּבִכְהָ וּבַעֲמֻמָּה וּבְכָל עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ הַצַּפְרָדַיִם: (כט) וּבִכְהָ וּבַעֲמֻמָּה וּבְכָל עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ הַצַּפְרָדַיִם: (כט) וּבַךְ וּבַעֲמֻמָּה וּבְכָל עַבְדֶּיךָ יִסְקוּן צַרְדַּעֲנִיָא:

ח (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל אֲהֲרֹן נְטֵה אֶת יָדְךָ בְּמִטְּךָ עַל הַנְּהָרֹת עַל הַיָּאָרִים וְעַל הָאֲגָמִים וְהֵעַל אֶת הַצַּפְרָדַיִם עַל אֲרֶץ מִצְרַיִם: (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶ�ה אָמַר אֶל אֲהֲרֹן נְטֵה אֶת יָדְךָ בְּמִטְּךָ עַל הַנְּהָרֹת עַל הַיָּאָרִים וְעַל הָאֲגָמִים וְהֵעַל אֶת הַצַּפְרָדַיִם עַל אֲרֶץ מִצְרַיִם: (א) וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אָמַר לְאֲהֲרֹן אָרִים יַת יָדְךָ בְּחִטְרֶךָ עַל נִהְרָאֵי עַל אֲרִתֵּיָא וְעַל אֲגָמֵיָא וְאַסִּיק יַת צַרְדַּעֲנִיָא עַל אֲרֶעָא דְּמִצְרַיִם:

ט (ב) וַיִּט אֲהֲרֹן אֶת יָדוֹ עַל מִיַּמֵּי מִצְרַיִם וַתַּעַל הַצַּפְרָדַע וַתִּכַּס אֶת אֲרֶץ מִצְרַיִם: (ב) וַיִּט אֲהֲרֹן אֶת יָדוֹ עַל מִיַּמֵּי מִצְרַיִם וַתַּעַל הַצַּפְרָדַע וַתִּכַּס אֶת אֲרֶץ מִצְרַיִם: (ב) וְאָרִים אֲהֲרֹן יַת יָדֵיהּ עַל מֵיָא דְּמִצְרָאֵי וְסָלִיקַת צַרְדַּעֲנִיָא וַחֲפַת יַת אֲרֶעָא דְּמִצְרַיִם:

י (ג) וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת הַצַּפְרָדַיִם עַל אֲרֶץ מִצְרַיִם: (ג) וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת הַצַּפְרָדַיִם עַל אֲרֶץ מִצְרַיִם: (ג) וְעַבְדוּ כּוֹ הַרְשִׂיָא בְּלִחְשִׂיהוֹן וְאַסִּיקוּ יַת צַרְדַּעֲנִיָא עַל אֲרֶעָא דְּמִצְרַיִם:

יא (ד) וַיִּקְרָא פְּרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאֲהֲרֹן וַיֹּאמֶר הֲעֵתִירוּ אֵלַי יְהוָה וַיִּסַּר הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁלְּחָה אֶת הָעָם וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה: (ד) וַיִּקְרָא פְּרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאֲהֲרֹן וַיֹּאמֶר הֲעֵתִירוּ אֵלַי יְהוָה וַיִּסַּר הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁלְּחָה אֶת הָעָם וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה: (ד) וַיִּקְרָא פְּרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאֲהֲרֹן וַאֲמַר צִלּוֹ קְדָם יְיָ וַיַּעֲדֵי צַרְדַּעֲנִיָא מִנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁלַּח יַת עַמָּא וַיִּזְבְּחוּן קְדָם יְיָ:

יב (ה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפְרַעֲה הֲתַפְּאָר עָלַי לְמַתִּי אַעֲתִיר לָךְ וּלְעַבְדֶּיךָ וּלְעַמֶּךָ לְהַכְרִית הַצַּפְרָדַיִם מִמָּךְ וּמִבְּתִיךָ רַק בַּיָּאָר תִּשְׂאָרְנָה: (ה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפְרַעֲה הֲתַפְּאָר עָלַי לְמַתִּי אַעֲתִיר לָךְ וּלְעַבְדֶּיךָ וּלְעַמֶּךָ לְהַכְרִית הַצַּפְרָדַיִם מִמָּךְ וּמִבְּתִיךָ רַק

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

בַּיּוֹם תִּשְׁאַרְנָהּ: (ה) וְאָמַר מֹשֶׁה לְפָרְעָה שָׂאֵל לָךְ גְּבוּרָא חַב לִי וְזֶמֶן לְאִמְתֵּי אֲצִלִּי גְלוּךָ וְעַל עֲבֹדֶיךָ וְעַל עֲמֹד לְשִׁינְיָאָה עֲרֻדְעֵנִיא מִנֶּךָ וּמִבְּתִיךָ לְחוּד בְּנִהְרָא תִּשְׁתְּאֲרוּן:

(ו) וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּדִבְרֶךָ לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֵין פִּיהוּה אֱלֹהֵינוּ: (ו) וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּדִבְרֶךָ לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֵין פִּיהוּה אֱלֹהֵינוּ: (ו) וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּפִתְגָמָךְ בְּדִיל דְּתִדְעַ אַרִי לִית בֵּין אֱלֹהֵנָא:

(ז) וְסֵרוּ הַצְּפַרְדְּעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמִעֲבֹדֶיךָ וּמִעֲמֹדָךְ רַק בַּיּוֹם תִּשְׁאַרְנָהּ: (ז) וְסֵרוּ הַצְּפַרְדְּעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמִעֲבֹדֶיךָ וּמִעֲמֹדָךְ רַק בַּיּוֹם תִּשְׁאַרְנָהּ: (ז) וַיַּעֲדוּן עֲרֻדְעֵנִיא מִנֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמִעֲבֹדֶיךָ וּמִעֲמֹדָךְ לְחוּד בְּנִהְרָא יִשְׁתְּאֲרוּן:

(ח) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מֵעַם פְּרָעָה וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל יְהוָה עַל דְּבַר הַצְּפַרְדְּעִים אֲשֶׁר שָׁם לְפָרְעָה: (ח) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מֵעַם פְּרָעָה וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל יְהוָה עַל דְּבַר הַצְּפַרְדְּעִים אֲשֶׁר שָׁם לְפָרְעָה: (ח) וַיִּפֶּק מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מַלְּוֹת פְּרָעָה וְצִלֵּי מֹשֶׁה קָדָם יי על עֵסֶק עֲרֻדְעֵנִיא דִּי טוֹי לְפָרְעָה:

(ט) וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּמְתּוּ הַצְּפַרְדְּעִים מִן הַבְּתִים מִן הַחֲצֵרֹת וּמִן הַשְּׂדֹת: (ט) וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּמְתּוּ הַצְּפַרְדְּעִים מִן הַבְּתִים מִן הַחֲצֵרֹת וּמִן הַשְּׂדֹת: (ט) וַעֲבַד יי כְּפִתְגָמָא דְּמֹשֶׁה וּמִיתּוּ עֲרֻדְעֵנִיא מִן בְּתִיא מִן דְּרִתָּא וּמִן חֲקִלְתָּא:

(י) וַיִּצְבְּרוּ אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם אֲתָם וַיִּצְבְּרוּ אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם: (י) וַיִּצְבְּרוּ אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם: (י) וַיִּצְבְּרוּ אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם אֲתָם חֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם וְחֲמָרָם:

(יא) וַיֵּרָא פְּרָעָה כִּי הִיְתָה הַרְּוּחָה וְהַכְּבֹד אֶת לְבוּ וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דְּבַר יְהוָה: (יא) וַיֵּרָא פְּרָעָה כִּי הִיְתָה הַרְּוּחָה וְהַכְּבֹד אֶת לְבוּ וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דְּבַר יְהוָה: (יא) וְחֹזָא פְּרָעָה אַרִי הוּת רֻחְתָּא וַיִּתְנַקֵּר יֵת לְבִיָּה וְלֹא קִבִּיל מִנְהוּן כְּמָא דְּמִלִּיל יי:

(יב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל אַהֲרֹן נְטִיה אֶת מִטֶּה וְהָךְ אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה לְכַנָּם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם: (יב) וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל אַהֲרֹן נְטִיה אֶת מִטֶּה וְהָךְ אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה לְכַנָּם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם: (יב) וַיֹּאמֶר יי לְמֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן אַרְיִים יֵת חֲטָרָךְ וּמְחָא יֵת עִפְרָא דְּאַרְעָא וַיְהִי לְקִלְמָתָא בְּכָל אֶרֶץ דְּמִצְרַיִם:

(יג) וַיַּעֲשׂוּ כֵן וַיִּט אַהֲרֹן אֶת יָדוֹ בְּמִטְהוֹ וַיִּזְךְ אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה הַכַּנָּם בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה כָּל עֵפֶר הָאָרֶץ הָיָה כְּנִים בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם: (יג) וַיַּעֲשׂוּ כֵן וַיִּט אַהֲרֹן אֶת יָדוֹ בְּמִטְהוֹ וַיִּזְךְ אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה הַכַּנָּם בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה כָּל עֵפֶר הָאָרֶץ הָיָה כְּנִים בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם: (יג) וַעֲבַדוּ כֵן וְאַרְיִים אַהֲרֹן יֵת וַיְהִי בְּחִטְרִיָּה וּמְחָא יֵת עִפְרָא דְּאַרְעָא וְהוּת קִלְמָתָא בְּאַנְשָׁא וּבַבְּעִירָא כָּל עִפְרָא דְּאַרְעָא הוּת קִלְמָתָא בְּכָל אֶרֶץ דְּמִצְרַיִם:

(יד) וַיַּעֲשׂוּ כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא אֶת הַכַּנָּם וְלֹא יָכְלוּ וְהָיָה הַכַּנָּם בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה: (יד) וַיַּעֲשׂוּ כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא אֶת הַכַּנָּם וְלֹא יָכְלוּ וְהָיָה הַכַּנָּם בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה: (יד) וַעֲבַדוּ כֵן חֲרָטְיָא בְּלַחְשִׁיָּהוּן לְאַפְקָא יֵת קִלְמָתָא וְלֹא יָכִילוּ וְהוּת קִלְמָתָא בְּאַנְשָׁא וּבַבְּעִירָא:

(טו) וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטְמִים אֶל פְּרָעָה אֲצַבַּע אֱלֹהִים הוּא וַיַּחְזֹק לָב פְּרָעָה וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דְּבַר יְהוָה: (טו) וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטְמִים אֶל פְּרָעָה אֲצַבַּע אֱלֹהִים הוּא וַיַּחְזֹק לָב פְּרָעָה וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דְּבַר יְהוָה: (טו) וַיֹּאמְרוּ חֲרָטְיָא לְפְרָעָה הָא מְחָא מִן קָדָם יי הָיָא וְאַתְקַף לָבָא דְּפְרָעָה וְלֹא קִבִּיל מִנְהוּן כְּמָא דְּמִלִּיל יי:

(טז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה הֲשִׁבְכֶם בְּבִקְרָה וְהִתִּיצַב לְפָנַי פְּרָעָה הִנֵּה יוֹצֵא הַמִּימָה וְאַמְרַתְּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח עִמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: (טז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה הֲשִׁבְכֶם בְּבִקְרָה וְהִתִּיצַב לְפָנַי פְּרָעָה הִנֵּה יוֹצֵא הַמִּימָה וְאַמְרַתְּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

שלח עמי ויעבדני: (טז) ואמר יי למשה אקדם בעפרא ואתעתד קדם פרעה הא נפק למיא ותימר ליה כדנו אמר יי שלח עמי ויפלחון קדמי:

(יז) כי אם אינך משלח את עמי הנני משליח בך ובעבדך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה: (יז) כי אם אינך משלח את עמי הנני משליח בך ובעבדך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה: (יז) ארי אם ליתך משלח ית עמי הא אנא משלח בך ובעבדך ובעמך ובבתיך ית ערובא וימלון בתי מצרים ית ערובא ואף ארעא דאנון עלה:

(יח) והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ: (יח) והפליתי ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב הארץ: (יח) ואפרש ביום ההוא ית ארעא דגשן דעמי קאים עלה בריל דלא למהוי תמן ערובא בריל דתדע ארי אנא יי שליט בגו ארעא:

(יט) ושמיתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה: (יט) ושמיתי פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה האת הזה: (יט) ואשווי פירקו לעמי ועל עמך אתי מחא למחר יהא אתא הרי:

(כ) ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד ביתה פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב: (כ) ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד ביתה פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב: (כ) ועבד יי כן ואתא ערובא תקיף לבית פרעה ולבית עבדוהי ובכל ארעא דמצרים אתחבלת ארעא מן קדם ערובא:

(כא) ויקרא פרעה אל משה ולאחרון ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ: (כא) ויקרא פרעה אל משה ולאחרון ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ: (כא) וקרא פרעה למשה ולאחרון ואמר אזילו דבחו קדם אלהכון בארעא:

(כב) ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו: (כב) ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו: (כב) ואמר משה לא תסו למעבד כן ארי בעירא דמצרא' דחליו ליה מניה אנתא נסבין לדבחא קדם יי אלהנא הא נדבח ית בעירא דמצרא' דחליו ליה ואנון יהון חזו הלא ימרון למדגמנא: (כב)

דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו באשר אלינו: (כג) דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו באשר אלינו: (כג) מהלך תלתא יומין ניזיל במדברא ונדבח קדם יי אלהנא כמא דיימר לנא:

(כד) ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו ללכת העתירו בעדי: (כד) ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו ללכת העתירו בעדי: (כד) ואמר פרעה אנא אשלח יתכון ותרבחון קדם יי אלהכון במדברא לחוד ארסקא לא תרחקון למיזל עלו אף עלי:

(כה) ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל יספ פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה: (כה) ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל יספ פרעה התל לבלתי שלח את העם לזבח ליהוה:

(כה) ואמר משה הא אנא נפק מעמך ואצלי קדם יי ויעדי ערובא מפרעה מעבדוהי ומעמיה מחר לחוד לא יספ פרעה לשקרא בריל דלא לשלחא ית עמא לדבחא קדם יי:

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

(כו) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרָעָה וַיַּעֲתֵר אֶל יְהוָה: (כו) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרָעָה וַיַּעֲתֵר אֶל יְהוָה: (כו) וַיִּפְקֶם מֹשֶׁה מִן קֶדֶם פְּרָעָה וְצִלֵּי קֶדֶם יִי:

(כו) וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּסַּר הָעָרֹב מִפְּרָעָה מֵעַבְדָּיו וּמֵעַמּוֹ לֹא נִשְׁאָר אֶחָד: (כו) וַיַּעֲבֹד יִי כַּפְתָּגְמָא דְּמֹשֶׁה וְאַעֲדֵי עֲרוּבָא מִפְּרָעָה מֵעַבְדֵּיהִי וּמֵעַמִּיהִי לֹא אֶשְׁתָּאָר חַד: (כח) וַיִּכְבַּד פְּרָעָה אֶת לְבוֹ גַם בַּפְּעַם הַזֹּאת וְלֹא שָׁלַח אֶת הָעָם: (כח) וַיִּכְבַּד פְּרָעָה אֶת לְבוֹ גַם בַּפְּעַם הַזֹּאת וְלֹא שָׁלַח אֶת הָעָם: (כח) וַיִּקַּר פְּרָעָה יֵת לְבִיָּה אַף בְּזַמְנָא הַדָּא וְלֹא שָׁלַח יֵת עַמָּא:

ט (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרָעָה וּדְבַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרָעָה וּדְבַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי: (א) וַיֹּאמֶר יִי לְמֹשֶׁה עוֹל לֹת פְּרָעָה וְתַמְלַל עַמִּיהִי בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵי דִּיהוּדָאֵי שְׁלַח יֵת עַמִּי וַיִּפְלַחוּן קֶדְמִי:

(ב) כִּי אִם מֵאֵן אֶתְּהָ לְשַׁלַּח וְעוֹדָךְ מִחֲזִיק בָּם: (ב) כִּי אִם מֵאֵן אֶתְּהָ לְשַׁלַּח וְעוֹדָךְ מִחֲזִיק בָּם: (ב) אַרִי אִם סְרִיב אֶת לְשַׁלַּח וְעַד כְּעוֹן אֶת מַתְקָךְ בְּהוֹן:

(ג) הֲנִיחָ יָד יְהוָה הוֹיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בְּשׂוֹדָה בְּסוֹסִים בְּחַמְרִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבִצְאָן דְּבַר כְּבֹד מְאֹד: (ג) הֲנִיחָ יָד יְהוָה הוֹיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בְּשׂוֹדָה בְּסוֹסִים בְּחַמְרִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבִצְאָן דְּבַר כְּבֹד מְאֹד: (ג) הָא מְחָא מִן קֶדֶם יִי הוֹיָה בְּבַעֲרֶךָ דְּבַחְקֵלָא בְּסוֹסוֹתָא בְּחַמְרֵי בְּגַמְלֵי בְּתוֹרֵי וּבְעֵנָא מוֹתָא תְּקוּף לְחַדָּא:

(ד) וְהַפְּלֵה יְהוָה בֵּין מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֵה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל דְּבַר: (ד) וְהַפְּלֵה יְהוָה בֵּין מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֵה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל דְּבַר: (ד) וְאַפְרִשׁ יִי בֵּין בְּעִירָא דְּיִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּעִירָא דְּמִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל מִדְּעַם:

(ה) וַיִּשְׂם יְהוָה מוֹעֵד לְאֹמֶר מִחֵר יַעֲשֶׂה יְהוָה הַדְּבָר הַזֶּה בְּאַרְצָךְ: (ה) וַיִּשְׂם יְהוָה מוֹעֵד לְאֹמֶר מִחֵר יַעֲשֶׂה יְהוָה הַדְּבָר הַזֶּה בְּאַרְצָךְ: (ה) וְשׁוּי יִי זַמְנָא לְמִימְרֵי מִחֵר יַעֲבֹד יִי פְתַגְמָא חַדִּין בְּאַרְעָא:

(ו) וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה מִמְּחֻרָת וַיָּמַת כָּל מִקְנֵה מִצְרַיִם וּמִמִּקְנֵה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מֵת אֶחָד: (ו) וַיַּעֲשֵׂה יְהוָה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה מִמְּחֻרָת וַיָּמַת כָּל מִקְנֵה מִצְרַיִם וּמִמִּקְנֵה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מֵת אֶחָד: (ו) וַיַּעֲבֹד יִי יֵת פְתַגְמָא חַדִּין בְּיוֹמָא דְּבַתְרוּהִי וּמִיֵּת כָּל בְּעִירָא דְּמִצְרַיִם וּמִבְּעִירָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מִיֵּת חַד:

(ז) וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וְהִנֵּה לֹא מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד אֶחָד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרָעָה וְלֹא שָׁלַח אֶת הָעָם: (ז) וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וְהִנֵּה לֹא מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד אֶחָד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרָעָה וְלֹא שָׁלַח אֶת הָעָם: (ז) וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וְהִנֵּה לֹא מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד חַד וְאַתְּיִקֵּר לְבָא דְּפְרָעָה וְלֹא שָׁלַח יֵת עַמָּא:

(ח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֹן קְחוּ לָכֶם מִלֵּא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כִּבְשׁוֹן וְזָרְקוּ מִשֶּׁה הַשְּׂמִימָה לְעֵינַי פְּרָעָה: (ח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֹן קְחוּ לָכֶם מִלֵּא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כִּבְשׁוֹן וְזָרְקוּ מִשֶּׁה הַשְּׂמִימָה לְעֵינַי פְּרָעָה: (ח) וַיֹּאמֶר יִי לְמֹשֶׁה וְלֹאֶהֱרֹן סִיבּוֹ לְכוּן מְלֵי חֲפְנֵיכוֹן פִּיחָא דְּאַתְוֹנָא וְזָרְקוּנִיה מִשֶּׁה לְעֵינַי שְׂמִיָּא לְעֵינַי פְּרָעָה:

(ט) וְהָיָה לְאַבְקָ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם וְהָיָה עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה לְשָׁחִין פְּרַח אֲבַעְבַּעַת בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם: (ט) וְהָיָה לְאַבְקָ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם וְהָיָה עַל הָאָדָם וְעַל

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

הבהמה לשחין פרח אבעבעת בכל ארץ מצרים: (ט) ויהי לאבקה על כל ארעא דמצרים ויהי על אנשא ועל בעירא לשיחנא סגי אבעבעין בכל ארעא דמצרים:

(י) ויקחו את פיה הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרק אתו משה השמימה ויהי שחין אבעבעת פרח באדם ובבהמה: (י) ויקחו את פיה הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרק אתו משה השמימה ויהי שחין אבעבעת פרח באדם ובבהמה: (י) ויסיבו ית פיה דאתנא וקמו קדם פרעה וזרק ויהי משה לצית שמיא והנה שיחנא אבעבעין סגי באנשא ובבעירא: (יא) ולא יכלו החרטמים לעמוד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטום ובכל מצרים: (יא) ולא יכלו החרטמים לעמוד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטום ובכל מצרים: (יא) ולא יכלו חרשיא למיקם קדם משה מן קדם שיחנא ארי הנה שיחנא בחרשיא ובכל מצרא:

(יב) ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה אל משה: (יב) ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה אל משה: (יב) ותקוף יי ית לבא דפרעה ולא קביל מנהון כמה דמליל יי עם משה:

(יג) ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני: (יג) ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני: (יג) ואמר יי למשה אקדם בצפרא ואתעתר קדם פרעה ותימר ליה כדון אמר יי אלהא דיהודהי שלח ית עמי ויפלוון קדמי:

(יד) כי בפעם הזאת אני שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ: (יד) כי בפעם הזאת אני שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ: (יד) ארי בזמנא הדיא אנא שלח ית כל מחתי ללבך ובעבדיך ובעמך בדיל דתדע ארי לית דכותי שליט בכל ארעא:

(טו) כי עתה שלחתי את ידי ואף אותך ואת עמך בדבר ותפחד מן הארץ: (טו) כי עתה שלחתי את ידי ואף אותך ואת עמך בדבר ותפחד מן הארץ: (טו) ארי כען קריב קדמי דאשלח פון ית מחת גברתי ואמחי יתך וית עמך במותא ושיציאת מן ארעא:

(טז) ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ: (טז) ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ: (טז) וברם בדיל דא קימתך בדיל לאחזייתך ית חילי ובדיל דיהון משתעון גבורת שמי בכל ארעא:

(יז) עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם: (יז) עודך מסתולל בעמי לבלתי שלחם: (יז) עד כען את כבישת ביה בעמי בדיל דלא לשלחיהוון:

(יח) הנני ממטיר פעת מחר בך כבד מאד אשר לא היה כמותו במצרים למן היום הוסדה ועד עתה: (יח) הנני ממטיר פעת מחר בך כבד מאד אשר לא היה כמותו במצרים למן היום הוסדה ועד עתה: (יח) הא אנא מחית מטרא בעדנא הדיון מחר בך דא תקוף לחדא די לא הוה דכותיה במצרים למן יומא דאשתכללת ועד כען:

(יט) ועתה שלח העז את מקנה ואת כל אשר לה בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הביתה וירד עליהם הברד ומתו: (יט) ועתה שלח העז את מקנה ואת כל אשר לה בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הביתה וירד עליהם הברד ומתו: (יט) וכען שלח כנוש ית בעירך וית כל די לה בחקלא כל אנשא ובעירא דאשתכח בחקלא ולא יתכנש לביתא ויחות עליהון בך דא וימותו:

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

(כ) הִירָא אֶת דְּבַר יְהוָה מֵעֲבָדֵי פְרַעַה הַנִּיס אֶת עֲבָדָיו וְאֶת מִקְנֵהוּ אֶל הַבְּתִיּוֹת: (כ) הִירָא אֶת דְּבַר יְהוָה מֵעֲבָדֵי פְרַעַה הַנִּיס אֶת עֲבָדָיו וְאֶת מִקְנֵהוּ אֶל הַבְּתִיּוֹת: (כ) דְּחִיל מִפְתַּגְמָא דִּי מֵעֲבָדֵי פְרַעַה כְּנִשׁ יָת עֲבָדוּהִי וְיָת גִּיתוּהִי לְבַתִּיא:

(כא) וְאֲשֶׁר לֹא שָׁם לְבוֹ אֶל דְּבַר יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת עֲבָדָיו וְאֶת מִקְנֵהוּ בְּשֹׁדֵה: (כא) וְאֲשֶׁר לֹא שָׁם לְבוֹ אֶל דְּבַר יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת עֲבָדָיו וְאֶת מִקְנֵהוּ בְּשֹׁדֵה: (כא) וְדִי לֹא שׁוּי לְבִיָּה לְפַתַּגְמָא דִּי שְׂבַק יָת עֲבָדוּהִי וְיָת גִּיתוּהִי בְּחַקְלָא:

(כב) וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אָרִים יָת יָדְךָ עַל צִית שְׂמִיָּא וַיְהִי בְרָדָא בְּכָל אֲרַעָא דְּמִצְרָאֵי עַל אֲנָשָׁא וְעַל בְּעִירָא וְעַל כָּל עֲסָבָא דְּחַקְלָא בְּאֲרַעָא דְּמִצְרָאִים: (כב) וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אָרִים יָת יָדְךָ עַל צִית שְׂמִיָּא וַיְהִי בְרָדָא בְּכָל אֲרַעָא דְּמִצְרָאֵי עַל אֲנָשָׁא וְעַל בְּעִירָא וְעַל כָּל עֲסָבָא דְּחַקְלָא בְּאֲרַעָא דְּמִצְרָאִים:

(כג) וַיִּט מֹשֶׁה אֶת מִטְהוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְדוּד נָתַן קִלְתָּ וַיִּבְרַד וַתַּהַלֵּךְ אִשׁ אֲרַעָה וַיִּמְטַר יְהוָה בְּרָד עַל אֲרֶץ מִצְרָאִים: (כג) וַיִּט מֹשֶׁה אֶת מִטְהוֹ עַל הַשָּׁמַיִם וַיְדוּד נָתַן קִלְתָּ וַיִּבְרַד וַתַּהַלֵּךְ אִשׁ אֲרַעָה וַיִּמְטַר יְהוָה בְּרָד עַל אֲרֶץ מִצְרָאִים: (כג) וְאָרִים מֹשֶׁה יָת הַטְרִיָּה עַל צִית שְׂמִיָּא וַיְיָ הַב קִלְיָן וַיִּבְרַדָּא וּמַהֲלֵכָא אֲשֶׁתָּא עַל אֲרַעָא וְאָמַר יְיָ בְרָדָא עַל אֲרַעָא דְּמִצְרָאִים:

(כד) וַיְהִי בְרָד וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבְּרָד כְּבֵד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא הָיָה כְּמִהוּ בְּכָל אֲרֶץ מִצְרָאִים מְאֹד הַיְתָה לְגוּי: (כד) וַיְהִי בְרָד וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבְּרָד כְּבֵד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא הָיָה כְּמִהוּ בְּכָל אֲרֶץ מִצְרָאִים מְאֹד הַיְתָה לְגוּי: (כד) וַיְהוּ בְרָדָא וְאֲשֶׁתָּא מִשְׁתַּלְּחַת בְּגוּ בְרָדָא תְּקִיף לְחִדָּא דִּי לֹא הוּא דְּכֹוֹתִיָּה בְּכָל אֲרַעָא דְּמִצְרָאִים מַעֲדוֹ דְּהוֹת לְעַם:

(כה) וַיִּבֶן הַבְּרָד בְּכָל אֲרֶץ מִצְרָאִים אֶת כָּל אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה מְאֹדָם וְעַד בְּהֵמָה וְאֶת כָּל עֵשֶׂב הַשָּׂדֵה הַכָּה הַבְּרָד וְאֶת כָּל עֵץ הַשָּׂדֵה שִׁבְר: (כה) וַיִּבֶן הַבְּרָד בְּכָל אֲרֶץ מִצְרָאִים אֶת כָּל אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה מְאֹדָם וְעַד בְּהֵמָה וְאֶת כָּל עֵשֶׂב הַשָּׂדֵה הַכָּה הַבְּרָד וְאֶת כָּל עֵץ הַשָּׂדֵה שִׁבְר: (כה) וּמַחָא בְרָדָא בְּכָל אֲרַעָא דְּמִצְרָאִים יָת כָּל דִּי בְּחַקְלָא מְאֲנָשָׁא וְעַד בְּעִירָא וְיָת כָּל עֲסָבָא דְּחַקְלָא מַחָא בְרָדָא וְיָת כָּל אִילָן דְּבְּחַקְלָא תִּבְר:

(כו) וְקַ בְּאֲרֶץ גִּשְׁן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בְרָד: (כו) וְקַ בְּאֲרֶץ גִּשְׁן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בְרָד: (כו) לְחֹד בְּאֲרַעָא דְּגִשְׁן דִּי תַּמּוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הוּא בְרָדָא:

(כז) וַיִּשְׁלַח פְּרַעַה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם חֲטָאִיתִי הַפְּעַם יְהוָה הַצִּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הָרְשָׁעִים: (כז) וַיִּשְׁלַח פְּרַעַה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם חֲטָאִיתִי הַפְּעַם יְהוָה הַצִּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הָרְשָׁעִים: (כז) וַיִּשְׁלַח פְּרַעַה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר לְהוֹן חֲבִית זְמַנָּא הָדָא יְיָ זַפְּאָה וְאֲנָא וְעַמִּי חֲיִבִין:

(כח) הַעֲתִירוּ אֵל יְהוָה וְרַב מֵהִיִּת קִלְתָּ אֱלֹהִים וַיִּבְרַד וְאֲשֶׁלְּחָה אֶתְכֶם וְלֹא תִסְפּוּן לְעַמּוּד: (כח) הַעֲתִירוּ אֵל יְהוָה וְרַב מֵהִיִּת קִלְתָּ אֱלֹהִים וַיִּבְרַד וְאֲשֶׁלְּחָה אֶתְכֶם וְלֹא תִסְפּוּן לְעַמּוּד: (כח) צִלוֹ קָדָם יְיָ וְסָגִי קְדַמוּהִי רֹחַ דְּלָא יְהוֹן עֲלֵנָא קִלְיָן דְּלוֹט בְּאִילָן מִן קָדָם יְיָ וַיִּבְרַדָּא וְאֲשֶׁלְּחָה יִתְכוּן וְלֹא תוֹסְפוּן לְאֲתַעֲבָבָא:

(כט) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כְּצִאתִי אֶת הָעִיר אֶפְרַשׁ אֶת כַּפְּי אֶל יְהוָה הַקְּלוֹת יַחְדָּלוּן וְהַבְּרָד לֹא יְהִי עוֹד לְמַעַן תִּדְעַ עַי לִיהוָה הָאֲרֶץ: (כט) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כְּצִאתִי אֶת הָעִיר אֶפְרַשׁ אֶת כַּפְּי אֶל יְהוָה הַקְּלוֹת יַחְדָּלוּן וְהַבְּרָד לֹא יְהִי עוֹד לְמַעַן תִּדְעַ עַי לִיהוָה הָאֲרֶץ: (כט) וַיֹּאמֶר לִיָּה מֹשֶׁה כְּמַפְקִי מִן קְרַתָּא אֶפְרוּשׁ יְדֵי בְּעִלוֹ קָדָם יְיָ קִלְיָא יִתְמַנְעוּן וַיִּבְרַדָּא לֹא יְהִי עוֹד בְּדִיל דְּתַדְעַ אֲרִי דִּי אֲרַעָא:

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

(ל) ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים: (ל) ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה אלהים: (ו) ואת ועבדיך ידענא ארי עד פשו לא אתפגעיתון מן קדם יי אלהים:

(לא) והפשתה והשערה נפתה כי השערה אביב והפשתה גבעל: (לא) והפשתה והשערה נפתה כי השערה אביב והפשתה גבעל: (לא) ובתנא וסערי לקו ארי סערינא אביבין ובתנא גבעולין:

(לב) והחטה והפסמת לא נכו כי אפילת הנה: (לב) והחטה והפסמת לא נכו כי אפילת הנה: (לב) וחטאה ובנתנא לא לקו ארי אפילתא אנון:

(לג) ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפרש בפיו אל יהוה ויחדלו הקלות והברד ומטר לא נתן ארצה: (לג) ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפרש בפיו אל יהוה ויחדלו הקלות והברד ומטר לא נתן ארצה: (לג) ונפק משה מלנות פרעה ית קרתא ופרש ידוהי בעלו קדם יי ואתמנעו קליא וברדא ומטרא דהוה נחית לא מטא על ארעא:

(לד) וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלות ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו: (לד) וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלות ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו: (לד) וחזא פרעה ארי אתמנעו מטרא וברדא וקליא ואוסף למחטי ויקריה ללביה הוא ועבדוהי:

(לה) ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל באשר דבר יהוה ביד משה: (לה) ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל באשר דבר יהוה ביד משה: (לה) ואתקף לבא דפרעה ולא שלח ית בני ישראל כמא די מליל יי בידא דמשה:

רש"י

הרחישה פדוליר"א בלע"ז ואף ותעל האפרדע גרינווליר"א בלע"ז (געפרעש):

(ה) התפאר עלי – כמו (ישעיה י) היתפאר הגרזן על החוטב צו משתבח לומר אני גדול ממך ונטיר בלע"ז. וכן התפאר עלי השתבח להתחכם ולשאול דבר גדול ולומר שלא אוכל לעשותו: למחי אעתיך לך – את אשר אעתיך לך היום על הכרתת האפרדעים למתי תראה שיכרתו ותראה אם אשלים דברי למועד שתקבע לי. אלו נאמר מתי אעתיך היה משמע מתי אחפכל עכשיו שנאמר למתי משמע אני היום אחפכל עליך שיכרתו האפרדעים לזמן שתקבע לי אמור לאיזה יום תראה שיכרתו. אעתיך העתיכו והעתיכתי ולא נאמר אעתיך עתרו ועתיכתי מפני שכל לשון עתה הרבות פלל הוא וכאשר יאמר הרבו ארבה והרבותי לשון הפעיל כך יאמר אעתיך העתיכו והעתיכתי דברים ואב לכולם העתרתם עלי דבריכם (יחזקאל לה) הרביתם:

(כז) ואם מאן אתה – ואם סרבן אתה. מאן כמו ממאן מסרב אלכ כינה האדם על שם המפעל כמו שלו וסקט (מלכים כ) סר וזעף: נגף את כל גבולך – מכה וכן כל לשון מגפה אינו לשון מיתה אלכ לשון מכה. וכן (שמות כא) ונגפו אשה הרה אינו לשון מיתה. וכן (ירמיה יג) ובטרם יתנגפו רגליכם. (תהלים כא) פן תגוף באבן רגליך (ישעיה ח) ולאבן נגף:

(כח) ועלו – מן היאור: בביתך – ואח"כ ובבית עבדיך. הוא התחיל בענה תחלה ויאמר אל עמו וממנו התחילה הפורענות (סוטה יא וס"ר):

(כט) ובכה ובעמך – (סנהדרין פ) בתוך מעיהם נכנסין ומקרקרין:

(צ) ותעל האפרדע – (ש"ר) אפרדע אחת היתה והיו מכין אותה והיא מתנת נחילים נחילים זהו מדרשו. ופשוטו יש לומר שרוץ האפרדעים קורא לשון יחידות. וכן ותהי הכנס

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

(כא) זבחו לאלהיכם בארץ – במקומכם ולא תלכו במדבר:

(כב) תועבת מצרים – יראת מצרים כמו (מלכים ב) ולמלכות תועבת בני עמון ואלל ישראל קורא אותה תועבה. ועוד י"ל בלשון אחר תועבת מצרים דבר שנאווי הוא למצרים זביחה שאנו זוכחים שהרי יראתם אנו זוכחים: ולא יסקלנו – בתמיה:

(כה) התל – כמו להתל:

(כו) ויעתר אל ה' – נתאמץ בתפלה. וכן אם בא לומר ויעתיר היה יכול לומר ומשמע וירצה בתפלה עכשיו כשהוא אומר בלשון ויפעל משמע וירצה להתפלל:

(כז) ויסר הערוב – ולא מתו כמו שמתו האפרדעים שאם מתו יהיה להם הגאה בעורותם:

(כח) גם בפעם הזאת – אע"פ שאמר אנכי אשלח אתכם לא קיים הבטחתו:

(כט) מחזיק בם – אוחז בם כמו (דברים כה) והחזיקה במצושי:

(ג) הנה יד ה' הויה – לשון הוה כי כן יאמר בלשון נקבה על שעבר היתה ועל העתיד תהיה ועל העומד הויה כמו עושה רוצה רועה:

(ד) והפלה – והדליל:

(ה) מלא חפניכם – ילוינו"ש בלע"ז (האנדפאלל): פיה כבשן – דבר הנפח מן הגחלים עמומים הגשרפים כבשן ובלע"ז אולב"ש (קאהלענשטויב) פיה לשון הפחה שהרוח מפיחן ומפריחן: וזרקו משה – וכל דבר הגזרק בכח אינו נזרק אלל ביד אחת הרי נסים הרבה. אחד שהחזיק קוממו של משה מלא חפנים שלו ושל אהרן. ואחד שהלך האבק על כל ארץ מצרים:

(ו) לשחין פורח אבצעות – כתרומו לשחין סגי אבצעותין שעל ידו אומחין בועות: שחין – לשון חמימות. והרבה יש בלשון משנה שנה שחונה:

(ז) באדם ובהמה – ואם תאמר מאין היו להם הבהמות והלל כבר נאמר וימת כל מקנה מצרים לא נגזרה גזרה אלל על אותן שבשדות בלבד שנאמר במהקך אשר בשדה

(ח) ויאמר למחר – התפלל היום שיכרתו למחר:

(ט) ואלל וילעק – מיד שיכרתו למחר:

(י) חמרם חמרם – לבורים לבורים כתרומו דגורין גליון:

(יא) והכבד את לבו – לשון פעול הוא כמו הלך ונסוע וכן (מ"ב ג) והכות את מואב (שמואל כב) ושאלו לו באלהים (מ"א כ) הכה ופאעו: כאשר דבר ה' – והיכן דבר ולא ישמע אליכם פרעה:

(יב) אמור אל אהרן – לא היה העפר כדאי ללקות על ידי משה לפי שהגין עליו כשהרג את המצרי ויטמנהו בחול ולקה על ידי אהרן: (יג) ותהי הכנס – הרחישה פדוליר"ל בלע"ז (לויזעריאל):

(יד) להוליא את הכנים – לבראותם (נ"א ולהוליאם) ממקום אחר: ולא יכלו – שאין השד שולט על בריה פחותה מכשעורה:

(טו) אלבוע אלהים היא – מכה זו אינה ע"י כשפים מאת המקום היא: כאשר דבר ה' – ולא ישמע אליכם פרעה:

(יז) משליח בך – מגרה בך. וכן (דברים לב) וסן בהמות אשלח בם לשון שסוי אינליט"ר בלע"ז (אנריילען): את הערוב – כל מיני חיות רעות ונחשים ועקרבים בערבוביא והיו משחיתים בהם. ויש טעם בדבר באגדה בכל מכה ומכה למה זו ולמה זו. בטכסיסי מלחמות מלכים בא עליהם כסדר מלכות כשכרה על עיר בתחלה מקלקל מעיינותיה ואח"כ תוקעין עליהן ומריעין בשופרות ליראם ולבהלם וכן האפרדעים מקרקרים והומים וכו'. כדאיתא במדרש רבי תנחומא:

(יח) והפליתי – והפרשתי וכן (שמות ט) והפלה ה' וכן (דברים ל) לא נפלאת היא ממך. לא מובדלת ומופרשת היא ממך: למען הדע כי אני ה' בקרב הארץ – אע"פ שכינתי בשמים גזרתי מתקיימת בתחתונים: (יט) ושמתי פדות – שיבדיל בין עמי ובין עמך:

(כ) תשחת הארץ – נשחתה הארץ אתחבלת ארעאל:

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

מתפעל נותן התי"ו של שמוש באמצע אותיות של עיקר כגון זו וכגון (קהלת יצ) ויסתכל החגב מגזרת סבל. (צמדבר טז) כי תשתרר עלינו מגזרת שר ונגיד (דניאל ח) מסתכל הוית:

(יח) כעת מחר – כעת הזאת למחר שרט לו שריטה בכותל למחר כשתגיע חמה לכאן ירד הברד: הוסדה – שנתסדה וכל תיבה שתחלת יסודה יו"ד כגון יסד ילד ידע יסר כשהיא מתפעלת תבא הו"ו במקום הו"ד כמו הוסדה הולדה ויודע ויולד ליוסף (משלי כט) דבכרים לא יוסר עבד:

(יט) שלח העז – כתרגומו שלח כנוש. וכן (ישעיה ו) יושבי הגבים העיזו (ירמיה ו) העיזו בני בנימן: ולא יאסף הביתה – לשון הכנסה הוא:

(כ) הניס – הבריה לשון וינס:

(כז) על השמים – לכל השמים ומדרש אגדה הגביהו הקב"ה למשה למעלה מן השמים:

(כח) מחלקת בתוך הברד – נס בתוך נס האש והברד מעורבין והברד מים הוא ולעשות רצון קונס עשו שלום ביניהם (ש"ר):

(כח) ורצ – די לו במה שהוריד כבר:

והירח את דבר ה' הניס את מקנהו אל הבתים. וכן שניה במכילתא אכל ויקח שש מאות רכב בחור (שמות יד):

(יד) את כל מגפתי – למדנו מכאן שמכת בכורות שקולה כנגד כל המכות:

(טו) כי עתה שלחתי את ידי וגו' – כי אלו ראייתו כשהיתה ידי במקנך שהכיתים בדבר שלחתי והכיתי אותך ואת עמך עם הבהמות ותכחד מן הארץ אבל בעבור זאת העמדתיך וגו':

(טז) ואולם בעבור זאת העמדתיך – פי' מה טעם זאת. והוא בעבור הראותך את כחי. כמוהו ומחוכ' כעין החשמל מתוך האש. ויפת אמר בעבור זאת המכה שהיא מכת הברד: וטעם ולמען ספר שמי – איננו שז אל פרעה. רק מלת ספר שם הפועל. כמו כי כדרכך. ואין הטעם שפרעה ישוטט בעולם לספר כבוד השם רק יסופר שמו בכל דור ודור בעבור אלה האותות שעשה:

(יז) עודך מסחולל בעמי – כתרגומו כבישת ביה בעמי והוא מגזרת מסלה דמתרגמינן אורח כבישא ובלע"ז קלקי"ר (טרעטען). וכבר פירשתי בסוף ויהי מקץ כל תיבה שתחלת יסודה סמ"ך והיא באה לדבר כלשון

נביא – יחזקאל בח'–כט'

(כח) כה אמר אדני יהוה בקבצי את בית ישראל מן העמים אשר נפצו בם ונקדשתי בם לעיני הגוים וישבו על אדמתם אשר נתתי לעבדי ליעקב: (כח) וישבו עליה לבטח ובנו בתים ונטעו כרמים וישבו לבטח בעשותי שפטים בכל השאטים אתם מסביבותם וידעו כי אני יהוה אלהיהם: (א) בשנה העשירית בעשרי בשנים עשר לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: (ב) בן אדם שים פניה על פרעה מלך מצרים והנבא עליו ועל מצרים בלה: (ג) דבר ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני עליה פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאריו אשר אמר לי יארי ואני עשיתני: (ד) ונתתי תחיים {חיים} בלחיה והדבקתי דגת יאריה בקשקשתיה והעליתיה מתוך יאריה ואת כל דגת יאריה בקשקשתיה תדבק: (ה) ונטשתי המדברה אותה ואת כל דגת יאריה על פני השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ לחית הארץ ולעוף

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

השמים נתתיך לאכלה: (י) וידעו כל ישרי מצרים כי אני יהוה יען היותם משענת קנה לבית ישראל: (י) בתפושם בה בכפר (בכף) תרוץ ובקעת להם כל כתר ובהשענם עליה תשבר והעמדת להם כל מתנים: (ח) לכן פה אמר אדני יהוה הנני מביא עליה חרב והכרתי ממוך אדם ובהמה: (ט) והיתה ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו כי אני יהוה יען אמר יאר לי ואני עשיתי: (י) לכן הנני אליה ואל יאריך ונתתי את ארץ מצרים לחרבות חרב שממה מוגדל סונה ועד גבול פוש: (יא) לא תעבר בה רגל אדם ורגל בהמה לא תעבר בה ולא תשב ארבעים שנה: (יב) ונתתי את ארץ מצרים שממה בתוך ארצות נשמות ועריה בתוך ערים מחרבות תהיון שממה ארבעים שנה והפצתי את מצרים בגוים וזריתים בארצות: (יג) כי פה אמר אדני יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן העמים אשר נפצו שמה: (יד) ושבתי את שבות מצרים והשבתי אתם ארץ פתרוס על ארץ מכורתם והיו שם ממלכה שפלה: (טו) מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד על הגוים והמעטתים לבלתי רדות בגוים: (טז) ולא יהיה עוד לבית ישראל למבטח מזכיר עון בפנותם אחריהם וידעו כי אני אדני יהוה: (יז) ויהי בעשרים ושבע שנה בראשון באחד לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: (יח) בן אדם נבוכדראצר מלך בבל העביר את חילו עבדה גדלה אל צר כל ראש מקרח וכל כתר מרוטה ושכר לא היה לו ולחילו מצר על העבדה אשר עבד עליה: (יט) לכן פה אמר אדני יהוה הנני נתן לנבוכדראצר מלך בבל את ארץ מצרים ונשא המנה ושלל שללה ובזו בזה והיתה שכר לחילו: (כ) פעלתו אשר עבד בה נתתי לו את ארץ מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהוה: (כא) ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל ולך אתן פתחון פה בתוכם וידעו כי אני יהוה:

משנה – פרה פרק ד'

(א) פרת חטאת ששחטה שלא לשמה, קבל והזה שלא לשמה, או לשמה ושלא לשמה, או שלא לשמה ולשמה, פסולה. רבי אליעזר מכשיר. ושלא רחוצ ידים ורגלים, פסולה. רבי אליעזר מכשיר. ושלא בכהן גדול, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ובמחסר בגדים, פסולה. ובכלי לבן היתה נעשית:

רע"ב – (א) פרת חטאת שלא לשמה פסולה – לאמר קרא חטאת היא, ומדקרייה רחמנא חטאת למדנו שהיא טעונה שחיטה לשמה כחטאת: ור' אליעזר מכשיר – הואיל והיא נשחטת בחוץ. ואין הלכה כר' אליעזר: ושלא רחוצ ידים ורגלים פסולה – שחטאת קרייה

רחמנא. ולהכי נקט רחוצ ידים ורגלים ולא תנא קידש, ללא שנא קידש בפנים או בחוץ, בין בכלי שרת בין בכלי חול, יולא: ור' אליעזר מכשיר – דצבואס אל אוהל מועד וגו' או בגשתס אל המזבח ירחצו כתיב. ואין הלכה כר' אליעזר: שלא בכהן גדול פסולה –

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

היא נעשית – לכתוב גזי פרה והיתה לבני ישראל ולגר ולגר הגר בתוכם לחוקת עולם, וביום הכפורים כתיב (ויקרא טז) והיתה זאת לכם לחוקת עולם, מה עבודת יום הכפורים בצגדי לבן, אף מעשה פרה בצגדי לבן:

(ב) שָׂרְפָה חוּץ מִגְתָּהּ, אוּ בְשֵׁתֵי גִתוֹת, אוּ שְׂשֻׂרֵף שְׁתֵּים בְּגַת אַחַת, פְּסוּלָהּ. הַזֶּה וְלֹא כֵּהֵן כְּגֵן הַפֶּתַח, פְּסוּלָהּ. הַזֶּה מִשְׁשֵׁית שְׁבִיעִית, חֹזֵר וְהַזֶּה שְׁבִיעִית, פְּסוּלָהּ. מִשְׁבִּיעִית שְׁמִינִית וְחֹזֵר וְהַזֶּה שְׁמִינִית, כְּשֶׁרָה:

קודם ששית, וחזר והזה שזיעית, פסולה, דבעינו שיקרא לששית ששית ולשזיעין שזיעית. אבל משזיעית שמינית, כשרה, לאין שמינית בהזאות של פרה וזה טעה דבזר דעלמא: וחזר והזה שמינית – לאו דוקא. דבכל ענין כשרה, בין חזר והזה בין לא חזר והזה. ולאב רישא נקטיה. אי נמי הא קמשמע לן דאע"ג דהוסיף בהזאות לא פסל, דמכי גמרינהו לשבע הזאות נגמרה מלתה ותו לא חיישינן למה שהוא מוסיף:

לכתוב ונתחם אותה אל אלעזר, אותה אל אלעזר, ואין שאר הפרות נעשות אלא בכהן גדול: ור' יהודה מכשיר – לדריש, אותה בסגן, ושאר כל הפרות בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט. והלכה כר' יהודה: ובצגדי לבן

רע"ב – (ג) חוץ מגיתה – מקום היו עושים לשריפתה כמין גת כנגד פתחו של היכל, ואם שחטה שלא כנגד פתחו של היכל פסולה: או בשתי גיתות – כגון שחילקה לשתיים ושקף חזיה בגת זו וחזיה בגת זו: או ששקף שתיים בגת אחת – אע"פ שהזיז כל אחת בפני עצמה מיפסלן מחמת מלחכה, ק"ו פוסלת את זו. אבל בזו אחר זו, כשרה: ולא כוון כנגד הפתח פסולה – לאל נוכח פני אוהל מועד כתיב: מששית שזיעית – לשבע פעמים כתיב, כסדרן, והוא מנה שזיעית

(ג) שָׂרְפָה שְׂלֵא בְעֵצִים, אוּ בְכָל יְעִיצִים, אֶפְלוּ בְקֶשׁ אוּ בְגִבְבָהּ, כְּשֶׁרָה. הַפְּשִׁיטָה וְנִתְחָה, כְּשֶׁרָה. שְׁחָטָה עַל מְנַת לְאֵכֹל מִבְּשָׂרָה וְלִשְׁתוֹת מִדָּמָהּ, כְּשֶׁרָה. רַבִּי אֶלְיָעֶזֶר אוֹמֵר, אֵין מַחְשָׁבָה פּוֹסְלַת בַּפְּרָה:

כשר כדתנן בפרק כל הפסולים (זכחים לה) חשב לאכול דבר שאין דרכו לאכול, כשר, כגון מאכילת מזבח לאדם. אבל חשב על מנת להזות מדמה למחר, פסל תנא קמא, דחטאת קרייה רחמנא. ור"א סבר לאין מחשבה פוסלת בפרה כלל, אפילו בהזאות ואזדא לטעמיה דבשלא לשמה מכשיר בריש פרקין, שאין לה דין מדיני קדשים, הואיל והיא נעשית בחוץ. ואין הלכה כר' אליעזר:

רע"ב – (ג) שרפה שלא בעצים – שהיית האור בגופה של פרה, כשרה, שלא נכתב בתורה עמים אלא ושקף סתם: או בכל העמים – שלא שרפה בארזים ארוניים וברוקים ועמי תאנה השנויים בפרקין דלעיל: הפשיטה ונתחה כשרה – לאת עורה ואת בשרה כתיב, בין בהפשט וניתוח בין במחוצר: על מנת לאכול מבשרה או לשותות מדמה כשרה – דוקא לאכול ולשתות הוא דמכשיר תנא קמא, דבכל הקרבנות נמי כי האי גוונא

(ד) כָּל הָעֵסוּקִין בַּפְּרָה מִתְחַלָּה וְעַד סוּף, מִטְמְאִין בְּגָדִים, וּפּוֹסְלִים אוֹתָהּ בְּמִלְאָכָה. אֲרַע בָּהּ פְּסוּל בְּשִׁחִיטָתָהּ, אֵינָה מִטְמְאָה בְּגָדִים. אֲרַע בָּהּ בְּהִזְיָתָהּ, כָּל הָעוֹסֵק בָּהּ לִפְנֵי פְסוּלָהּ, מִטְמְאָה בְּגָדִים. לְאַחַר פְּסוּלָהּ, אֵינָה מִטְמְאָה בְּגָדִים. נִמְצְאָה חֲמֻדָּה קְלָהּ. לְעוֹלָם מוֹעֵלִין בָּהּ, וּמִרְבִּין לָהּ יְעִיצִים, וּמְעַשִּׂיהָ בַיּוֹם, וּבִבְהֵן, הַמְּלָאכָה פּוֹסְלַת בָּהּ, עַד שֶׁתַּעֲשֶׂה אֶפְרָה. וְהַמְּלָאכָה פּוֹסְלַת בַּמַּיִם, עַד שֶׁיִּשְׁתַּלְּוּ אֶת הָאֶפְרָה:

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

שתיעשה חפר. אבל לאחר שנעשית חפר, אין בחפר משום מעילה, דכתיב חטאת היא. חטאת מלמד שמועלין בה היא, בה מועלין, בחפרה אין מועלין; ומרבין לה עמים – נמי דוקא עד שתיעשה חפר: ומעשיה ביום – בתוספתא מפרש, חוץ מאסיפת חפרה והמלווי והקידוש, שיכולים לאסוף חפר הפרה בלילה, ולשאוב המים מן הבאר והוא הנקרא מילוי, ולשים בתוכה החפר והוא הנקרא קידוש, כל זה מותר לעשות בלילה. וכל מעשה פרה בכהן, חוץ מאסיפת חפרה והמלווי והקידוש וההזאה, שהם כשרים בזר. אסיפת חפרה, דכתיב ואסף איש טהור, מלמד שאסיפת החפר כשרה בכל אדם ובהזאה הוא אומר והזה הטהור על הטמא, בין שהוא כהן בין שאינו כהן; והמלאכה פוסלת במים – דכתיב והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה [חטאת היא], מה חטאת נפסלת במלאכה כדכתבין לעיל, כך המים נפסלים במלאכה משעת המילוי: עד שיטילו את החפר – שמטילים במים מאחר חפרה כשיעור שתיראה החפר במים ומהם מזין על הטמא, ואם לאחר שהטילו החפר במים עשה מלאכה אחרת עמה בשעת הזאה לא פסל:

רע"ב – (7) כל העסוקין בפרה – הדומה בחת מכל עבודותיה בין בתחילה בין באמצע בין בסוף: מטמאין בגדים – דכתיב והשליך אל תוך שריפת הפרה וסמיד ליה וכיבם בגדיו הכהן, ובשריפתה כתיב, והשורף אותה יכבם בגדיו. ואם המשליך את האזוב מטמא בגדים, השורף לא כל שכן, אלא בא הכתוב ולימדך על כל העוסקים בפרה מתחלה ועד סוף שיהיו טעונים כבוס בגדים: **ופוסלים אותה במלאכה** – דכתיב ושחט אותה, ולא שיעשה מלאכה אחרת עמה בשעת שחיטתה, וכן בשריפתה כתיב ושרף את הפרה ולא שיעשה מלאכה אחרת עם שריפתה, למדנו שמלאכה פוסלת בה משעת שחיטה עד שתיעשה חפר: **אירע בה פסול בשחיטתה** – לא שנתנבלה בשחיטה, דאם כן מטמאה בגדים משום נבילה, אלא פסול מחמת מלאכה, דומיא דאירע בה פסול בהזאתה: **אינה מטמאה בגדים** – דכיון דשחיטתה בפסול, אם כן לא נעשה בה עדיין לשם פרה כלום בכשרות אבל אירע בה פסול בהזאה, כבר נעשית השחיטה בהכשר: **לעולם מועלין בה** – הנהגה ממנה בין לפני שריפתה בין לאחר שריפתה, חייב קרבן מעילה, עד

גמרא – נדה דף טז' ע"ב

תניא אמר ר' יהושע רואה אני את דברי בית שמאי אומרים אמרו לו תלמידיו רבי כמה הארכת עלינו אמר להם מוטב שאאריך עליכם בעוה"ז כדי שיאריכו ימיכם לעוה"ב אמר ר' זירא מדברי כולם נלמד בעל נפש לא יבעול וישנה רבא אמר בועל וישנה כי תניא ההיא לטהרות תניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה מותרת ובד"א שהניחה בחזקת טהרה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא בחזקתה עד שתאמר לו טהורה:

רש"י על הגמרא

חיישינן לשמא ראתה דם מחמת תשמיש אלמא מי שהוא ירא ופורש מספק איסור לא יבעול וישנה: **דל"א** – דבעיא דדיקה:

הארכת – החמת: **בעל נפש** – חסיד: **לא יבעול וישנה** – בלא דדיקה בינתים דאפילו ב"ה מרכי דדיקה לסוף תשמיש אלמא

חק לישראל – פרשת וארא יום ו'

זוהר – יתרו דף פח' ע"א ע"ב

רַבִּי אֶבְיָא, (נ"א רב המנונא סבא) כִּד הָוּה יְתִיב בְּסַעֲוֵדְתָא דְשַׁבְּתָא, הָוֵי חֲדַי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהָוּה אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֵדְתָא קַדִּישָׁא, דְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלְא. בְּסַעֲוֵדְתָא אַחְרָא הָוּה אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֵדְתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֵן בְּכָלְהוּ סַעֲוֵדְתֵי, וְהָוּה חֲדַי בְּכָל חַד וְחַד. כִּד הָוּה (דף פ"ח ע"ב) אֲשֵׁלִים סַעֲוֵדְתֵי, אָמַר אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֵדְתֵי דְמִהִימְנוּתָא:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ה

(יג) אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו שמן בשבת שהרי מבטל הכלי מהיכנו ואם נתנו מבעוד יום מותר ונותנין כלי תחת הנר בשבת לקבל בו ניצוצות מפני שאין בהן ממש והרי לא בטלו מלטלטלו ואסור ליתן לתוכו מים ואפילו מערב שבת מפני שהוא מקרב כיבוי הניצוצות:

(יד) אין פולין לאור הנר ולא קורין לאור הנר ואפילו גבוה שתי קומות ואפילו עשרה בתים זה על גב זה והנר בעליונה לא יקרא ולא יפלה לאורו בתחתונה שמא ישכח ויטה ואם היו שנים קורין בענין אחד מותרין לקרות לפני הנר שכל אחד מהן מזכיר חבירו אם שכח אבל לא בשני ענינות שכל אחד מהן טרוד בענינו:

(טו) התינוקות קורין לפני רבן לאור הנר מפני שהרב משמרן אבל הוא לא יקרא מפני שאין אימתן עליו ויש לו לראות בספר לאור הנר עד שיראה ראש הפרשה שהוא צריך להקרותן ואחר כך נותן הספר בידן והם קוראין לפניו:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאלי בן סוזן, סוזנה מלכה
בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל